

verliezen. Zij was een geëmancipeerde, mannelijk in voorkomen en optreden, dat wil zeggen: onvrouwelijk.

Reinier kan niet met vrouwen omgaan. Maar dat heeft een andere reden. Een onvrouwelijke vrouw echter is hem een gruwel.

Wanneer juffrouw Rosenthal hem vraagt:

‘Meneer, wilt u me even helpen?’ staat hij onmiddellijk bereidwillig van zijn stoel op en helpt haar. Soms wel een uur lang, zooals vorige week. Hij was blij dit te kunnen doen. Misschien . . . Maar plotseling zei ze toen: ‘Ik begrijp niet. Hebt u zoo weinig te doen dat u me zoo maar helpen kunt?’

Dat had hem zenuwachtig gemaakt. Hij wist niet wat te antwoorden. Zij was toen met een minachtend gezicht van haar stoel opgesprongen, naar zijn machine gegaan, had den Duitschen brief, dien meneer Davidson hem in dit bijzondere geval zelf gedictieerd had – het stenogram lag naast de machine – gelezen en driftig gezegd:

‘Daar deugt niks van!’ Met een ruk had zij den brief uit de machine getrokken en verscheurd.

‘Neemt u maar op!’

Hij, overdonderd, was gaan zitten en had gestenografeerd wat zij hem dicteerde. Toen ze klaar was, zei ze vinnig:

‘U moest nou een beetje voortmaken en me niet van m’n werk afhouden. Ik heb het al druk genoeg en geen tijd om me ook nog met uw werk te bemoeien. Dat helpen van u geeft zoo ook niks!’

Hij, suffert, stottert dat meneer Davidson hem dien brief zoo gedictieerd had. Toen werd ze woedend.

‘Dat kan niet! U liegt om u er uit te draaien!’

Verwoed was ze daarna gaan telefoneeren.

Drie maal had hij het blauwtje verkeerd in zijn machine gedraaid, zoodat de copie aan den achterkant van den brief was komen te staan, in plaats van op het doorslagpapier. Zij had hem voorzichtig de verknoeide brieven hooren verscheuren en hem aangekeken op een manier waarop een slavenhandelaar de trillingen van een geranselden slaaf controleert. Daarna had ze de schouders opgehaald en gezegd:

‘U moest niet zoo royaal zijn met dat dure papier.’

Hij had zich betrappt gevoeld en gezwegen. Maar eensklaps had hij gompeld: ‘Barst kreng!’

‘Had u nog wat tegen te pruttelen?’ Maar hij had toen niets geantwoord.

‘Ik zal er,’ was ze zakelijk-sarrend voortgegaan, ‘wel met meneer Davidson over spreken. Dat gaat zoo niet langer. Wat heb ik aan u?’

Juist op dat oogenblik was meneer Davidson binnengestapt, had hem gegroet, de hand op zijn schouder gelegd en gevraagd:

‘Gaat het?’